
**2001:49   Interpellation av Py Börjeson (s) om kostnader
för   konkurrensutsättning   av   stadens
idrottsanläggningar**

Institutet för Personal- och Företagsutveckling (IPF) i Uppsala presenterade i förra veckan en forskningsrapport om de ekonomiska konsekvenserna av konkurrensutsättningen av idrottsnämndens verksamheter. Utvärderingen har genomförts på uppdrag av SKTF.

Rapporten visar att konkurrensutsättningen hittills har kostat staden inte mindre än 10 mkr och att den bara har åstadkommit ett par hundratusen kronor i minskade utgifter. Jag citerar från sammanfattningen:

”Vår slutsats är att Stockholms stad har satsat resurser som motsvarar närmare tio miljoner kronor på konkurrensutsättningen. Effekterna för Stockholms stad, till och med november 2001, är att två enheter har blivit utlagda (vilket kan betyda ett par hundra tusen kronor i minskade kostnader per år för Stockholms stad) varav en av dessa två enheter har blivit återtagen inför 2002. Om hela konkurrensutsättningen är ett led i en lärprocess (till exempel hur en upphandling går till eller i form av att anställda har fått en bättre helhetssyn på verksamheten) kan möjligen de senaste två årens konkurrensutsättning motiveras ur ett ekonomiskt perspektiv. Om inte har vi svårt att se några ekonomiska argument för den konkurrensutsättning som genomförts.”

Kostnaderna handlar framför allt om att omfattande personella resurser har tagits i anspråk, att egen personal har omflyttats och att verksamhetsutvecklingen har avstannat vid de berörda anläggningarna, något som medfört uteblivna intäkter. Dessa kostnader och uteblivna intäkter syns inte i nämndens verksamhetsredovisningar, men de påverkar i hög grad förvaltningens utrymme att arbeta effektivt med eget kvalitetsarbete och verksamhetsutveckling. En ”utgiftspost” som är svår att mäta men som ändå är mycket viktig, inte minst när det gäller stadens ansvar som arbetsgivare, är den oro som personalen upplever under processens gång och som kostar i form av tid för samtal, personalomsättning och sjukfrånvaro.

Socialdemokraterna har många gånger kritiserat de borgerliga partiernas sätt att genomföra konkurrensutsättningen. I en skrivelse till idrottsnämnden i februari år 2000 påpekade vi att syfte och metoder borde ha diskuterats av nämnden innan några som helst beslut om konkurrensutsättningsplaner fattades. Vi krävde att man åtminstone utarbetade utvärderingsmodeller innan man gick vidare, bl.a. för att göra det möjligt att bedöma de kostnader som uppstår i samband med konkurrensutsättningarna.

Borgarrådet Samuelsson besvarade tillsammans med sina borgerliga kollegor skrivelsen med följande ord: ”De utvärderingar som gjorts av stadens upphandlingar visar att de ekonomiska vinsterna vida överstiger de kostnader för administration som är förenade med upphandling. Utvärderingarna visar även att de indirekta effekterna av konkurrensutsättningen ofta varit betydligt större än de direkta effekterna.” (Nämndens protokoll den 18 april 2000, § 57.)

Med hänvisning till ovanstående vill jag ställa följande frågor till det ansvariga borgarrådet:

1. Har Du, i ljuset av rapporten från IPF, ändrat inställning vad gäller kostnaderna för den konkurrensutsättning som Du fattat beslut om? Hur vill Du kommentera de resultat som presenteras av forskningsgruppen?
2. Idrottsnämndens borgerliga majoritet har vid inte mindre än fem tillfällen uppdragit åt förvaltningen att omarbete nämndens ursprungliga konkurrensutsättningsplan eftersom tidigare planer har misslyckats. Det enda varaktiga resultatet av alla planer och allt arbete är att IP Skogen nu drivs på entreprenad. Kommer Du trots de nya forskningsrönen att driva konkurrensutsättningsarbetet vidare? Anser Du att det är väl använda pengar? Kan det finnas billigare och mer direkta sätt att effektivisera stadens egna verksamheter än att konkurrensutsätta dem?

Stockholm den 17 december 2001

Py Börjeson